

Glæde, men jeg tror, det bør nærmere præciseres, at denne Ferie bør falde paa en Tid af Aaret, hvor de paagældende kan have nogen Glæde af den. Det bør sikkert fastslaaes, at Ferien bør falde lige før Høstens Begyndelse, saa den kan være til Ende inden Høsten.

§ 21 omhandler saadanne Forhold, hvor Husbonden enten derved, at han dør, eller derved, at hans Bo kommer under Konkursbehandling, ikke kan fortsætte Tyendeforholdet efter de trufne Aftaler, og den bestemmer, at Tjenesteforholdet da skal fortsættes „med Enken, Arvingerne eller Boet i Husstanden eller Bedriften, saaledes som det oprindelig var indgaaet; paa samme Maade fortsættes paa en Landejendom, dersom en Udlægshaver eller Brugspanthaver tiltræder Ejendommens Besiddelse, Tjenesteforholdet i Bedriften med Udlægshaveren eller Brugspanthaveren. Dog er enhver af Parterne berettiget til at opsiges Forholdet til Ophør med 2 Maaneders Varsel“ o. s. v. Jeg synes, det er et lovlig langt Varsel. Hvor den hittidige Husbond faktisk ganske forsvinder som Arbejdsleder og Arbejdsgiver, skulde en Opsigelsesfrist af 14 Dage vel kunne være tilstrækkelig.

Jeg glemte under Omtalen af § 19 at tilføje, at jeg i Aar som tidligere mener, at for de unge Mennesker, der skal søge Skolen, er en Arbejdstid paa 5 Timer ved Siden af Skoletiden ganske urimelig og uforvarselig. Paa de Dage, da de unge skal søge Skolen, har de nok at gøre dermed, naar de skal lære deres Lektier. I denne Paragraf maa vi ogsaa have indsat en Bestemmelse, der sikrer, at de, naar de naar Konfirmationsalderen, kan faa den fornødne Tid til at uddanne sig gennem Aftenskole og anden Fortsættelsesundervisning.

§ 25 ændrer det nuværende Forhold, hvorefter Medhjælperen er pligtig at flytte med sin hittidige Husbond 1 Mil bort fra det Sted, hvor han bor. Man har forandret denne Afstandsbestemmelse, en gammel dansk Mil, til 10 km, men jeg synes, at hvis man overhovedet vil have denne Bestemmelse bevaret, kunde man ogsaa bevare Afstandsbestemmelsen, altsaa sætte $7\frac{1}{2}$ km; jeg ved ikke, hvorfor man har forøget Afstanden.

§ 26 giver Medhjælperen Ret til at undlade at tiltræde Tjenesten i Tilfælde, hvor det kan bevises, at Husbonden i det sidste Aar, før Tjenesten skal tiltrædes, har mishandlet eller sultet sine Medhjælperer eller søgt at forlede dem til forby-

derske eller usædelige Handlinger. Ordet „bevise“ i denne Forbindelse bevirker, at denne Paragraf ikke faar den Betydning, den skulde have. Hvis der ikke ligefrem er fældet Dom i en Sag mod vedkommende for Mishandling eller andre af de Forseelser eller Forbrydelser, som Paragraffen omhandler, vil det være yderst vanskeligt for en Tjenestekarl eller Tjenestepige at føre noget fuldgyldigt Bevis for, at et saadant Forhold er til Stede.

Jeg kommer saa til §§ 27, 29 og 30, som nærmere specificerer Medhjælperens og Husbondens Rettigheder i Tilfælde af Forseelser, som giver Adgang til at opbæve Tyendeforholdet. Alle disse Bestemmelser ønsker jeg ikke optaget i denne Lov. De sætter et Præg saavel paa Medhjælperen som paa Husbonden, som om det var Mennesker, der har en vis Tilbøjelighed til at begaa netop de i disse Paragraffer anførte Forseelser, og det er jo slet ikke rigtigt, at specielt Tyendet skulde være særlig usandfærdigt, særlig hensynsløst, særlig usædeligt, eller at Husbonden skulde have saadanne særlige Fejl. Disse Fejl findes ganske sikkert i visse Tilfælde paa begge Sider, det er en menneskelig Erfaring; men jeg ønsker ikke at faa dem særlig fremhævet i Loven. Jeg tror heller ikke, man naar noget som helst derved. Derfor vil jeg henstille til Overvejelse, at man ganske udelader disse Specifikationer. Navnlig gælder dette Punkt 3 i § 29, der siger, at Husbonden kan nægte at modtage Medhjælperen, naar han kan bevise, „at Medhjælperen mangler den særlige til Tjenestens Udførelse nødvendige Færdighed, som han ved Fæstemaalets Indgaaelse udtrykkelig er opgivet at besidde“. Det er en Reminiscens, synes jeg, fra den gamle Tyendelov, som vi ikke gerne skulde have med. Det har gjort meget ondt og megen Fortræd, at vi har netop denne Bestemmelse i den gældende Lov. Det er en alt for elastisk og farlig Bestemmelse. Der nævnes dernæst, at Medhjælperen kan bortvises, hvis han „lider af smitsom Sygdom eller paa Grund af Sygdom eller Legemsskade eller for Kvinders Vedkommende Frugtsommelighed er uskikket til den paatagne Tjeneste“. Skal et ungt Menneske kunne bortvises af Tjenesten paa Grund af smitsom Sygdom, saa skal sandelig ogsaa det unge Menneske have Lov til at forlade Tjenesten, naar der er smitsom Sygdom i Hjemmet. Jeg synes, der bør være lige Ret og lige Pligt.

§ 32 indeholder en Bestemmelse om